

El piano | Míriam Cano | Actualitzat el 26/04/2014 a les 22:20

Tallar d'arrel

La ferida va trigar a tancar-se, però cada cop que m'aixecava la crosta, recordava que no volia sang

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=pdhwd3YSPvQ>

Era una d'aquelles èpoques de caminar i oblidar i jo em passejava per Barcelona sense més companyia que uns auriculars que vomitaven la banda sonora del meu desencís. Caminar i oblidar. Sí, és clar, que fàcil. Caminar encara, malgrat el cert estaticisme a què et sotmet un desgavell emocional, però oblidar eren figures d'un altre paner: oblidar porta implícit que t'oblidin. I a ningú li agrada que l'oblidin.

Potser per això de vegades ens aferrem com paparres àvides de sang a un animal moribund, bo i sabent que ben poca substància en podrem extreure, però la bèstia és coneguda i conserva encara la calidesa d'una certa vida enfront del no-res que ens espera en abandonar-la. La incertesa del futur, reconstruir la pròpia vida i canviar d'hàbits, hàbitats i habitants.

La música sempre ha estat un component importantíssim en moments de cruïlla vital, de cercar respostes, mapes o adreces. En aquella època em va caure a les mans el segon disc d'Inspira, *Escapistes* (Amniòtic Records, 2010), un disc honest, senzill i ple de temes que parlaven de regeneració, de ser valent i de tirar endavant, cantades per la veu familiar i reconfortant d'en Jordi Lanuza.

Hi ha cançons que busques i cançons que et troben: quan vaig sentir *Talls nets d'arrel* per primera vegada estava plantada al semàfor de plaça Universitat, dirigint-me cap al carrer Tallers a signar el contracte del que seria el meu pis durant els propers dos anys. *?T'allunyes i ens separen/ i aquest cop no fa mal/ que el tall que fas d'arrel/ és net i no fa sang?*. Era l'estiu del 2011 i jo arribava tard a descobrir el que possiblement ha estat un dels meus discos preferits dels darrers anys, replet de temes que a estones eren una cançó de bressol, a estones una bronca ferotge, un *?per aquí no hi vagis?*. En aquell precís moment, vaig entendre que calia fer net del tot. Guillotinar. Cinc segons de dolor i deixar que la ferida es tanqués tot d'una.

La ferida va trigar a tancar-se, però cada cop que jo mateixa m'aixecava la crosta, recordava que no volia sang, que havia de tallar d'arrel. I així van passar els mesos. I un dia vaig estar bé. I En Jordi Lanuza va compondre un nou disc, que portava per títol, providencialment, *Amunt!* (Amniòtic Records, 2013). I ara miro la cicatriu del meu tall d'arrel i somric, cada vegada, de nou sobre l'asfalt de juliol a plaça Universitat.

Cançó: *Talls nets d'arrel*
Autor: Jordi Lanuza, Inspira
Disc: *Escapistes* (Amniòtic Records, 2010)

Arrels. Foto: Stephen Bowler

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)